

[Justitsministeren.]

kan ændre kommunegrænser og amtsgrænser og politi- og retskredsgrænser, så kan regiongrænser selvfølgelig også ændres. Man skal blot have for øje, når man går i gang med behandlingen af disse forslag, og det gælder især, når man skal til det omfattende udvalgsarbejde, at det er baggrunden for, at vi står i den situation, at vi skal være enige om et eller andet eller skabe et flertal for et eller andet.

Der er ikke lavet nogen egentlig betænkning om retskredsene, men jeg har her en redegørelse om retskredsinddelingen i Danmark, som ganske vist bærer påtegningen: „må ikke offentliggøres“. Den er udarbejdet i justitsministeriet i 1971 i tilslutning til strukturudvalgets betænkning. Det er klart, at udvalgets medlemmer vil få et eksemplar af dette værk hver, men vi har ikke så stort et oplag, at vi kan give det til alle folketingets medlemmer. Jeg kan dog sige, at alle kommunalbestyrelser, der berøres af forslaget, har fået det tilsendt, ligesom de har fået tilsendt strukturudvalgets betænkning. Jeg håber, jeg er i overensstemmelse med sandheden, når jeg siger det. I hvert fald har kommunerne fået at vide, hvilke ændringer der påtænkes med hensyn til deres retskredsmæssige tilhørsforhold. Vi vil altså spare de penge, som det koster at trykke så mange eksemplarer af dette digre værk.

Derefter vil jeg gerne gå over til bemærkningerne til de enkelte ordførere og straks erklære mig enig med hr. Falk Hansen i, at det er vigtigere, at politiets effektivitet forøges, end at en by beholder sit politimesterembede. Det synes jeg er en særdeles vigtig ting at slå fast. Det fik tilslutning fra flere sider, bl. a. fra min forgænger, hr. Thestrup, og det er jo i en vis forstand en tilfældighed, at det ikke er hr. Thestrup, der står her som forslagsstiller — en tilfældighed, som jeg ikke skal beklage.

Dernæst nævnte hr. Falk Hansen enkelte konkrete ting, f. eks. Tårnby — det samme var hr. Gudme inde på — Nykøbing Mors, spørgsmålet om rets- og politikredse, der

støder op til landegrænsen, og spørgsmålet om de egne af landet, som om sommeren er tættere befolket, fordi der er så mange turister. Det er alt sammen spørgsmål, som jeg synes vi skal gå ind i en drøftelse af i udvalget, hvor jeg vil være i stand til at give oplysninger, som jeg ikke har mulighed for eller tid til at give her.

Jeg vil gerne berøre et enkelt punkt, som hr. Falk Hansen nævnte, nemlig forholdet mellem sundhedskommissionerne og politimestrene og hvordan man vil klare det problem, at en politimester skal stå som formand for eller medlem af sundhedskommissionen i de kommuner, som hører under hans politikreds, når han nu får et større område under sig. Herom kan jeg sige, at der allerede er sket den ændring i lovgivningen, at kommunalbestyrelsen kan bestemme, at det er et kommunalbestyrelsesmedlem, der overtager formandskabet, og det er en adgang, som talrige kommunalbestyrelser allerede har benyttet sig af. Jeg kan sige, at i øjeblikket er det kun i omkring 40 kommuner, der er en politimester som formand.

I øvrigt kan jeg sige, at spørgsmålet om sundhedskommissionens virke og sammensætning er taget op til behandling i ministeriet for forureningsbekæmpelse i forbindelse med udarbejdelsen af lovforslaget om miljøbeskyttelse.

Jeg kan erklære mig enig med hr. Thestrup i, at uafhængige dommere er en væsentlig ting, og at det er væsentligt at slå fast, at det må være målet, at det er en dommer, der varetager de egentlige judicielle forretninger, der er knyttet til et dommerembede. Hermed er vi i overensstemmelse med grundloven, og jeg kan svare hr. Gudme, at dette er baggrunden for, at den opfattelse råder i justitsministeriet, at vi i så vid udstrækning som muligt vil undgå faste konstitutioner. Grundloven fastslår, at dommere skal være uafhængige, men vi gør naturligvis, som nødvendigt er, den undtagelse, at vi tillader konstitution i det omfang, det er nødvendigt for, at retsassessorer